

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 41Cob/110/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3124202938
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 01. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miriam Boborová Sninská
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2026:3124202938.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miriam Boborovej Sninskej a členiek senátu JUDr. Zuzany Konárikovej a Mgr. Radoslavy Strhárskej, v právnej veci žalobcu AVLIIS, s .r. o., so sídlom Malé Ostratice 236, 956 34 Ostratice, IČO: 46 351 728, zastúpeného advokátkou JUDr. Annou Žedényiovou, so sídlom Ul. Palackého 85/5, 911 01 Trenčín, proti žalovanému SENOR, s. r. o., so sídlom Kostolná Ves 219, 972 26 Kostolná Ves, IČO: 46 259 023, zastúpenému IVANOVIČ LEGAL, s. r. o., so sídlom Štúrova 23/11, 811 02 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 54 434 556, o vydanie dokladov, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín, č.k. 22Cb/28/2024-428 zo dňa 24. marca 2025 takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Okresného súdu Trenčín, č.k. 22Cb/28/2024-428 zo dňa 24. marca 2025, potvrdzuje.
- II. Žalovanému priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd napadnutým rozsudkom výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. priznal žalovanému proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd samostatným uznesením.

2. V odôvodnení rozsudku súd uviedol, že po pripustení zmeny žaloby je predmetom konania žaloba, ktorou sa žalobca domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť poskytnúť žalobcovi súčinnosť podľa článku II. Zmluvy o sprostredkovaní zo dňa 01.01.2016, a to vydaním žalobcovi písomnej informácie a podkladov o rozsahu a zozname všetkých žalovaným vystavených faktúr pre spoločnosť LKW Komponenten s.r.o., so sídlom Partizánska 916, Bánovce nad Bebravou, IČO: 36 348 783, vrátane informácií ohľadne fakturovaných súm bez DPH za obdobie od 01.02.2020 do dňa vydania rozhodnutia.

3. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že v postavení sprostredkovateľa uzavrel so žalovaným v postavení záujemcu dňa 1.1.2016 písomnú zmluvu - Zmluvu o sprostredkovaní (ďalej len „Zmluva“), predmetom ktorej bol záväzok sprostredkovateľa vyvíjať činnosť smerujúcu k tomu, aby záujemca uzavrel zmluvu s tretími osobami, predmetom ktorej bude služba: 1) povrchová úprava kovov - pieskovanie, lakovanie; 2) zvráacie práce a to za podmienok upravených v predmetnej zmluve ako aj pokynov záujemcu (žalovaného).

4. Poukázal na ustanovenie čl. II. Zmluvy, v zmysle ktorej bol žalovaný ako záujemca povinný poskytnúť žalobcovi ako sprostredkovateľovi potrebnú súčinnosť k splneniu záväzku, a to najmä poskytnúť mu potrebné podklady podľa pokynov žalobcu. Uviedol, že žalovaný v zmysle čl. II. Zmluvy zodpovedal za úplnosť a včasnosť dodania vyžiadaných podkladov žalobcovi. Odmena za sprostredkovateľskú činnosť bola medzi žalobcom a žalovaným dojednaná podľa čl. II. Zmluvy vo výške 20 % hodnoty

sprostredkovaného obchodu za predpokladu, že k naplneniu predmetu Zmluvy dôjde v priamej súvislosti s činnosťou žalobcu. Podľa čl. II. Zmluvy bol žalovaný zaviazaný vypracovať podklad - zoznam faktúr, vrátane fakturovaných súm s DPH, ktorý by bol v zmysle Zmluvy podkladom pre vypočítanie provízie žalobcu za jeho sprostredkovateľskú činnosť.

5. Uviedol, že na základe Zmluvy sprostredkoval žalovanému uzatvorenie zmluvy s obchodnou spoločnosťou MAN Componentens s.r.o. (predtým obchodné meno LKW Komponenten s.r.o.), so sídlom Partizánska 916, Bánovce nad Bebravou, IČO 36 348 783.

6. Poukázal na to, že podkladom pre ním vystavené faktúry žalovanému boli zoznamy faktúr vystavené žalovaným obchodnej spoločnosti LKW Komponenten s.r.o., obsahujúci údaje o čísle faktúry, dátume jej vystavenia, výške fakturovanej sumy bez DPH a dátume dodaných prác.

7. Tiež uviedol, že listom zo dňa 19.12.2023 prostredníctvom svojho právneho zástupcu vyzval žalovaného na splnenie povinnosti v zmysle Zmluvy, a to konkrétne na predloženie vystavených faktúr od všetkých spoločností, s ktorými žalovaný uzavrel za obdobie od roku 2020 do roku 2022 zmluvy v dôsledku sprostredkovateľskej činnosti žalobcu (najmä na predloženie faktúr od spoločnosti MAN Componentens s.r.o.). Na uvedenú výzvu, ktorú žalovaný prevzal, však žalovaný žiadnym spôsobom nereagoval.

8. Žalobca má za to, že predmetná Zmluva o sprostredkovaní uzavretá medzi sporovými stranami nie je ukončená, odstúpenie od zmluvy zo strany žalovaného považuje za neplatný právny úkon. Poukázal na skutočnosť, že je nevyhnutné, aby zmluvná strana, ktorá chce prejaviť vôľu smerujúcu k zániku záväzku odstúpením, jednoznačne vymedzila dôvod, pre ktorý od zmluvy odstupuje s vymedzením konkrétnej zmluvnej povinnosti, ktorá bola druhou stranou určitým konaním alebo nekonaním porušená. V tejto súvislosti poukázal na právny názor vyslovený v rozhodnutí NS SR 3 Obdo 61/2016.

9. Poukázal aj na to, že v oznámení o odstúpení od zmluvy je len uvedené, že žalovaný odstupuje od zmluvy, a to bez toho, aby bližšie špecifikoval dôvody, pre ktoré od zmluvy odstupuje. Uviedol, že listom zo dňa 27.3.2020 žalovanému oznámil, že odstúpenie od zmluvy neakceptuje a to z dôvodov, že toto odstúpenie od zmluvy nie je jasné a zrozumiteľné a nie je v ňom uvedená jasná vôľa žalovaného, prečo odstupuje od Zmluvy. Má za to, že nedošlo zo strany žalovaného k platnému ukončeniu Zmluvy formou odstúpenia od Zmluvy o sprostredkovaní zo dňa 1.1.2016 a predmetný právny vzťah založený Zmluvou o sprostredkovaní medzi žalobcom a žalovaným naďalej trvá, nakoľko nedošlo ani jednou zo strán k jej ukončeniu iným spôsobom, tak ako to predpokladá ustanovenie § 642 a nasl. Obchodného zákonníka.

10. Žalobca tvrdil, že je povinnosťou žalovaného vydať žalobcovi podľa článku II. Zmluvy potrebné podklady z dôvodu, aby mohol vystaviť faktúry žalovanému a vypočítať si 20% z hodnoty sprostredkovaných obchodov ako svoju sprostredkovateľskú províziu. Má za to, že bez toho, aby súd uložil ním v žalobe požadovanú povinnosť a následne žalovaný vydal požadované doklady, nie je z jeho strany možné vypočítať si výšku provízie. Nepovažuje za správnu argumentáciu žalovaného, podľa ktorej sa pred podaním žaloby o plnenie zmluvnej povinnosti spočívajúcej v poskytnutí informácií a dokladov mal domáhať určenia, či tu právny vzťah existuje, alebo nie.

11. Zdôraznil, že i v prípade, ak by i hypoteticky pripustil platnosť odstúpenia od Zmluvy, táto by bola skončená dňom 1.4.2020, a teda žalobou uplatnený nárok by bol dôvodný minimálne za obdobie mesiacov február a marec 2020.

12. Žalovaný navrhol žalobu v celom rozsahu zamietnuť ako nedôvodnú. V celom rozsahu poprel žalobou uplatnený nárok. Žalobu považuje za šikanóznou, poukazujúc pri tom na skutočnosť, že žalovaný potom, čo s ním ukončil obchodnú spoluprácu, podal voči nemu viacero žalôb, z ktorých žiadna nebola úspešná.

13. Má za to, že Zmluva o sprostredkovaní zanikla odstúpením od zmluvy, ktoré bolo žalobcovi riadne doručené. Zdôraznil, že žalobca sa nikdy nedovolal neplatnosti tohto právneho úkonu; nepodal žalobu o určenie neplatnosti odstúpenia od zmluvy v zákonnej lehote.

14. Je toho názoru, že Zmluva odstúpením zanikla, preto neexistuje právny základ pre domáhanie sa vydania predmetných dokladov. Zároveň poprel, že by niekedy tvrdil, že žalobca by sa mal domáhať určenia, či tu právny vzťah existuje, alebo nie. Uviedol, že len poukázal na skutočnosť, že žalobca sa nedovolal neplatnosti právneho úkonu odstúpenia od zmluvy a ani nepodal v zákonnej lehote žalobu.

15. Poukázal na to, že odstúpenie od zmluvy nemusí obsahovať vymedzenie dôvodov, a to v zmysle rozhodnutia NS SR sp.zn. 4 Cdo 111/2008, podľa ktorého pre odstúpenie od zmluvy, tam kde bola uzatvorená zmluva písomne platí, že aj odstúpenie musí byť písomné, inak zákon pre odstúpenie od zmluvy nevyžaduje žiadnu zvláštnu formu.

16. Má za to, že odstúpil od zmluvy platne, predmetný právny úkon považuje za určitý a zrozumiteľný, nakoľko podľa žalovaného je z odstúpenia jednoznačne zrejmá vôľa a účel konania žalovaného smerujúce k ukončeniu Zmluvy o sprostredkovaní. Vzhľadom na skutočnosť, že Zmluva o sprostredkovaní zanikla odstúpením, nemal dôvod reagovať na výzvu na splnenie povinností.

17. Pokiaľ ide o tvrdenie, že žalovaný by mal byť povinný poskytnúť informácie a podklady za obdobie do 01.04.2020, poukázal na skutočnosť, že jednak v tomto spore, ale aj v iných sporoch, ktoré žalobca inicioval, žalovaný predložil doklady preukazujúce jeho tržby voči spoločnosti LKW Komponenten do 31.3.2020.

18. Súd vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi a konštatoval, že medzi sporovými stranami nebolo sporné, že medzi žalobcom a žalovaným existoval obchodnoprávny vzťah, v zmysle ktorého žalobca vyvíjal činnosť smerujúcu k tomu, aby žalovaný mal príležitosť vstúpiť do zmluvných vzťahov s tretími osobami, ako skutočnosť, že žalobca a žalovaný uzavreli dňa 01.01.2016 písomne Zmluvu o sprostredkovaní. Za spornú súd považoval otázku existencie trvania zmluvného vzťahu. Žalobca namietal tvrdenie žalovaného, že žalovaný účinne odstúpil od zmluvy.

19. Súd uviedol, že z vykonaného dokazovania vyplýva, že sporové strany uzavreli zmluvu o sprostredkovaní podľa § 642 a nasl. Obchodného zákonníka, a to na dobu neurčitú. Podľa § 650 Obchodného zákonníka zmluva o sprostredkovaní zaniká, ak zmluva ktorá je predmetom sprostredkovania, nie je uzavretá v čase určenom v zmluve o sprostredkovaní. Ak nie je tento čas takto určený, môže ktorákoľvek strana zmluvu ukončiť tým, že to oznámi druhej strane.

20. Okresný súd dospel k záveru, že list žalovaného zo dňa 18.03.2020 adresovaný a doručený žalobcovi, označený ako „Oznámenie o odstúpení od zmluvy o sprostredkovateľskej činnosti“ je v súlade s ustanovením § 650 Obchodného zákonníka potrebné považovať za oznámenie žalovaného, že ukončuje zmluvu o sprostredkovaní so žalobcom. Súd tiež uviedol, že citované zákonné ustanovenie nevyžaduje pre ukončenie zmluvy o sprostredkovaní uzavretej podľa § 642 a nasl. Obchodného zákonníka iné náležitosti, než to, aby v prípade, ak čas ukončenia zmluvy nie je medzi stranami v zmluve dojednaný (čo bol daný prípad), oznámila ktorákoľvek zo strán (v danom prípade žalovaný) druhej strane (v danom prípade žalobcovi), že zmluvu ukončuje (v danom prípade tak bolo žalovaným žalobcovi oznámené s tým, že účinnosť ukončenia zmluvy je k 01.04.2020). Okresný súd preto neskúmal otázku platnosti odstúpenia od zmluvy ako prejudiciálnu otázku, nakoľko podľa jeho právneho názoru k ukončeniu zmluvy o sprostredkovaní došlo v súlade s ustanovením § 650 Obchodného zákonníka samotným oznámením žalovaného adresovaným žalobcovi, že k 01.04.2020 sa zmluva ukončuje.

21. Keďže zmluvný vzťah medzi sporovými stranami po dátume 01.04.2020 nebol preukázaný, súd mal za to, že bez preukázania existencie zmluvného vzťahu nie je možné žalobou uplatnený nárok, ktorého sa žalobca domáha titulom plnenia zo zmluvy, priznať súdnym rozhodnutím.

22. Pokiaľ ide o obdobie od februára 2020 do 31.03.2020 (resp. do 01.04.2020), považoval súd za potrebné v súlade s argumentáciou žalovaného poukázať na skutočnosť, že požadované doklady žalovaný predložil aj v tomto spore ako listinné dôkazy (ide o listinný dôkaz priložený k odporu proti platobnému rozkazu, v spise založený na č.l. 143).

23. Súd ďalej konštatoval, že z predloženého listinného dôkazu zo strany žalovaného, a to Zoznamu vystavených faktúr „Saldo konto odberateľov“ vyplývajú informácie a záznamy o vystavených faktúrach obchodnej spoločnosti LKW Komponenten s.r.o., so sídlom Partizánska 916, Bánovce nad Bebravou, IČO: 36 348 783 s uvedením čísiel jednotlivých faktúr, dátumov ich vystavenia, dátumov ich úhrady, súm, na ktorú boli vystavené a súm, ktoré boli uhradené, a to za obdobie od 01/2020, 02/2020 a 03/2020. Súd preto nepovažoval za dôvodnú žalobu ani v tejto časti požadovaných informácií a dokladov za obdobie od 01.02.2020 do 31.03.2020.

24. Súd nevykonával dôkazy navrhnuté žalobcom, a to výsluchy štatutárov sporových strán a výsluchy svedkov pani A. A. – konateľky obchodnej spoločnosti MAN Components s.r.o. a pána B. A. majú za to, že vykonanie uvedených dôkazov by bolo v rozpore so zachovaním zásady hospodárnosti konania. S poukazom na vyhodnotenú záveru o ukončení zmluvného vzťahu medzi sporovými stranami bolo vykonanie uvedených výsluchov nadbytočné. Súd tiež konštatoval, že nebol preukázaný žalobou uplatnený nárok žalobcu voči žalovanému na plnenie zo zmluvy, a to nárok na poskytnutie súčinnosti podaním písomných informácií a vydaním požadovaných dokladov na základe tvrdeného nároku žalobcu zo zmluvy o sprostredkovaní uzavretej medzi sporovými stranami, preto nebolo možné žalobe vyhovieť, a preto súd žalobu zamietol.

25. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a úspešnému žalovanému priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

26. Proti rozsudku v zákonnej lehote prostredníctvom právnej zástupkyne podal odvolanie žalobca z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b) a h) CSP. Žalobca napadol odvolaním celý rozsudok, pričom v odvolaní zopakoval skutočnosti uvádzané súdom prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku.

27. Žalobca uviedol, čo treba považovať za prekvapivé rozhodnutie a tvrdí, že súd nemôže zamietnuť žalobu pre neunesenie dôkazného bremena, ak s tým predtým neoboznámil žalobcu a nedal mu priestor na zdokladovanie svojich tvrdení. Tiež tvrdí, že takéto zamietnutie žaloby bez predchádzajúcej výzvy má za následok vydanie nepredvídateľného rozhodnutia a v tejto súvislosti poukazuje na právny názor vyslovený v rozhodnutí Krajského súdu Prešov, č.k. 9Co 81/2012.

28. Ďalej žalobca poukázal na účel predbežného posúdenia sporu a tvrdí, že predbežné posúdenie možno rozdeliť na predbežné skutkové posúdenie a predbežné právne posúdenie, kedy súd stranám uvedie, ako sa mu predbežne vec javí po právnej stránke, t.j. podľa ktorých ustanovení hmotného práva bude vec právne posudzovať. Skutočnosť, že súd prvej inštancie bude vec po právnej stránke posudzovať aj podľa ustanovenia § 650 Obchodného zákonníka na pojednávaní zo dňa 10.03.2025 v rámci predbežného právneho posúdenia neodznalo, a preto právne úvahy súdu prvej inštancie uvedené v odôvodnení napadnutého rozsudku sú diametrálne odlišné od tých, ktoré doteraz prezentovali strany konania prostredníctvom ich právnych zástupcov. Preto ide o prekvapivé súdne rozhodnutie, kedy až z odôvodnenia súdneho rozhodnutia sa strany sporu prvýkrát dozvedeli, že súd mieni vec právne posudzovať aj podľa ustanovenia § 650 Obchodného zákonníka.

29. Žalobca ďalej poukázal na ustanovenie § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 266 ods. 1 až 4 Obchodného zákonníka. Zároveň poukázal na právnu teóriu prejavu vôle v právnych úkonoch, pričom poukázal na právne názory vyslovené v uznesení NS SR, sp.zn. 7M Cdo 12/2011 zo dňa 20. júna 2012, sp. zn. 4Obdo 73/2021 z 31. októbra 2022, sp.zn. 3Obdo 16/2002 a Ústavného súdu SR sp.zn. III.ÚS 39/2024.

30. Žalobca tvrdí, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva, že by prejav vôle žalovaného ako účastníka odstúpenia od zmluvy, resp. oznámenia o odstúpení od zmluvy a pri prejave vôle žalobcu, ktorému bol prejav vôle žalovaného určený, skúmal aj v zmysle § 266 Obchodného zákonníka a že by pri jeho výklade prihliadal na všetky súvisiace okolnosti, vrátane medzi stranami sporu zavedenej obchodnej praxe. Súd opomenul, že pri výklade obchodných záväzkových vzťahov a s ním súvisiacich právnych úkonov je potrebné uskutočniť výklad podľa Obchodného zákonníka, ktorý ako lex specialis v ustanovení § 266 upravuje pre výklad právnych úkonov výkladové pravidlá, ktorými dopĺňa základné pravidlo upravené Občianskym zákonníkom ako lex generalis. Z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že sa použitím označeného ustanovenia súd prvej inštancie nezaoberal a ani nevysvetlil, prečo na prejednávanej vec výklad v zmysle § 266 Obchodného zákonníka neaplikoval, čím založil dôvod odvolania podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP.

31. Žalobca ďalej poukázal na ustanovenie § 344 a § 650 Obchodného zákonníka a tiež na listy žalovaného zo dňa 18.03.2020, z ktorých vyplýva, že žalovaný odstúpuje od zmluvy o sprostredkovateľskej činnosti. Tiež z vyjadrenia žalovaného na pojednávaní dňa 10.03.2025 vyplýva, že žalovaný sa v celom rozsahu pridriava ním doručených podaní. Tvrdil, že zmluva o sprostredkovaní zanikla odstúpením od zmluvy, ktoré bolo žalobcovi riadne doručené. Aj z prejavu vôle žalovaného zo dňa 18.03.2020 a zo dňa 30.09.2024 vyplýva, že prejav vôle žalovaného jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností smeroval k odstúpeniu od zmluvy podľa ustanovenia § 355 Obchodného zákonníka z dôvodov podstatného porušenia povinnosti na strane žalobcu – vystavovanie neoprávnených faktúr za „odguličkovanie ...“. Žalovaný teda opakovane prejavil sám vôľu odstúpiť od zmluvy, a teda ani sám žalovaný nerozporuje, že v danom prípade postupoval podľa ustanovenia § 344, resp. § 345 ods. 1 Obchodného zákonníka, kde zmluva o sprostredkovaní zanikla z dôvodu odstúpenia žalovaným, a teda nie podľa § 650 Obchodného zákonníka, kde preto u žalobcu a žalovaného sa jedná o zhodu vnímania prejavu vôle žalovaného a v nie je v tomto rozkol. Navyše takýto prejav vôle žalovaného – odstúpiť od

zmluvy plne zodpovedá aj významu právneho úkonu v rámci bežných obchodných zvyklostí. Z týchto dôvodov nie je možné prejav vôle žalovaného v listoch zo dňa 18.03.2020 subsumovať pod ustanovenie § 650 Obchodného zákonníka, ale pod ustanovenie § 344 Obchodného zákonníka, resp. ustanovenie § 345 ods. 1 Obchodného zákonníka.

32. Žalovaný teda jasne, určito a zrozumiteľne v súlade s ustanovením § 37 Občianskeho zákonníka uviedol, že odstupuje od zmluvy, resp. oznamuje žalobcovi, že odstupuje od zmluvy o sprostredkovaní a neplatnosť odstúpenia od zmluvy o sprostredkovaní žalovaným nie je možné zhojiť cez ustanovenie § 650 Obchodného zákonníka, nie je možné zamieňať si inštitút odstúpenia od zmluvy a oznámenie o ukončení zmluvy, nakoľko sa jedná o dva úplne rozdielne legitímne právne inštitúty ukončenia zmluvy s diametrálne odlišnými nárokmi na obsah a formu.

33. Žalobca tiež uviedol, že odstúpenie od zmluvy podľa Obchodného zákonníka má až na výnimky (napr. § 356, § 547, § 552) sankčný charakter ako následok porušenia zmluvnej povinnosti druhou zmluvnou stranou. Odstúpenie od zmluvy sa uskutočňuje vo všetkých zákonom alebo zmluvou stanovených prípadoch jednostranným, druhému účastníkovi adresovaným právnym úkonom, prejavujúcim vôľu zrušiť zmluvu týmto spôsobom na základe uznaného dôvodu. Je nevyhnutné, aby zmluvná strana, ktorá chce prejavíť vôľu smerujúcu k zániku záväzku odstúpením, jednoznačne vymedzila dôvod, pre ktorý od zmluvy odstupuje s vymedzením konkrétnej zmluvnej povinnosti, ktorá bola druhou stranou určitým konaním alebo nekonaním porušená. Iba ak sú splnené tieto požiadavky, nastanú predpokladané účinky odstúpenia od zmluvy v podobe zániku zmluvného záväzku. S ohľadom na sankčný charakter inštitútu odstúpenia je nevyhnutné, aby druhej zmluvnej strane bol známy dôvod odstúpenia. Aplikáciu jednotlivých ustanovení § 266 Obchodného zákonníka umožňujúcim aplikáciu takéhoto výkladu, ktorý neplatnosť právneho úkonu nespôsobuje, pred výkladom, ktorý zakladá neplatnosť právneho úkonu, je možné odstrániť výlučne v prípade pochybností o obsahu právneho úkonu. Použitím výkladového pravidla preferencie právneho úkonu nie je možné doplniť chýbajúce náležitosti právneho úkonu, ako je dôvod odstúpenia od zmluvy alebo vymedzenie porušenia povinností žalovaným (viď rozhodnutie NS SR, č.k. 3Obdo 61/2016).

34. Žalobca zároveň uviedol, že dôvod odstúpenia alebo porušenie povinnosti zmluvnou stranou je náležitosťou právneho úkonu, ktorú nie je možné doplniť výkladom. Žalovaný odstúpil od zmluvy o sprostredkovaní listom zo dňa 18.03.2020, a to bez toho, aby v odstúpení vymedzil konkrétne dôvody, pre ktoré odstupuje od zmluvy o sprostredkovateľskej činnosti. Z týchto dôvodov je preto odstúpenie žalovaného zo dňa 18.03.2020 od zmluvy o sprostredkovateľskej činnosti neplatný právny úkon a účinky odstúpenia žalovaného od zmluvy od sprostredkovateľskej činnosti voči žalobcovi nenastali a zmluvný vzťah medzi žalobcom a žalovaným stále trvá.

35. Žalobca ďalej poukázal na ustanovenie § 266 ods. 3 Obchodného zákonníka, ako aj na čl. I. Zmluvy o sprostredkovaní zo dňa 01.01.2016 a tiež na ustanovenie § 644 a § 650 Obchodného zákonníka.

36. Podľa žalobcu od roku 2016, resp. od roku 2015 bola zmluva s treťou osobou – obchodnou spoločnosťou LKW Komponenten s.r.o., ktorá bola predmetom zmluvy o sprostredkovaní uzavretá, kde na základe toho žalobca opakovane mesačne vystavoval žalovanému faktúry za províziu za sprostredkovanie podľa ustanovenia § 644 Obchodného zákonníka. Zmluva, ktorá bola predmetom sprostredkovania, už v čase odstúpenia od zmluvy žalovaným bola dávno uzavretá a mesačne čo mesačne na jej základe žalovaný platil žalobcovi províziu, a preto z týchto dôvodov nebolo možné použiť ustanovenie § 650 Obchodného zákonníka. Toto ustanovenie bolo možné použiť iba do doby, kým ešte nebola zmluva, ktorá bola, resp. mala byť predmetom sprostredkovania uzavretá. O taký prípad však v prejednávanej veci s poukazom na uvedené nejde.

37. Z uvedených dôvodov žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe žalobcu na uloženie povinnosti voči žalovanému v celom rozsahu vyhovel alebo aby bol napadnutý rozsudok zrušený a vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a aby bola žalobcovi priznaná náhrada trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

38. Žalovaný sa vyjadril k odvolaniu žalobcu prostredníctvom právneho zástupcu podaním zo dňa 28.04.2025, v ktorom navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a aby rozhodol, že žalovaný má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

39. Žalovaný vo vyjadrení uviedol, že žalobca v podanom odvolaní neuvádza argumentáciu, ktorá by sa mala týkať odvolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b) CSP, a ktorá argumentácia by sa mala týkať ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Žalovaný je tohto názoru, že odvolacie dôvody treba jednoznačne vymedziť a uviesť argumentáciu tak, aby bolo zrejmé, ku ktorému odvolaciemu dôvodu sa táto argumentácia vzťahuje, čo žalobca neurobil.

40. Žalovaný ďalej uviedol, že žalobca sa odvoláva na novelu zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, čo pôsobí mimoriadne zmätočne už len s poukazom na to, že od 01.07.2016 je účinný CSP.

41. Pokiaľ ide o predbežné právne posúdenie, podľa žalovaného súd prvej inštancie toto riadne uviedol, a preto rozhodnutie súdu prvej inštancie nemôže byť a nie je prekvapivé, nakoľko súd prvej inštancie v rámci pojednávania vykonaného dňa 24.03.2025 výslovne uviedol, že platnosť odstúpenia od zmluvy o sprostredkovaní nebude posudzovať ako predbežnú otázku, nakoľko táto nemá význam pre rozhodnutie. Pre úplnosť žalovaný považoval za potrebné uviesť, že ani neuvedenie predbežného právneho posúdenia nemá za následok naplnenie žiadneho odvolacieho dôvodu. V tejto súvislosti poukázal žalovaný na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp.zn. 43Cob/34/3032-710 zo dňa 18.05.2023 a jeho právny názor vyslovený v tomto rozhodnutí.

42. Žalovaný tvrdí, že žalobca v podanom odvolaní len vyjadril nesúhlas s rozsudkom, pričom pokiaľ ide o tvrdenia týkajúce sa vôle, tak vôľou žalovaného bolo jednoznačne ukončiť zmluvný vzťah so žalobcom, k čomu aj smeroval svoje úkony, a preto k ukončeniu tohto zmluvného vzťahu – zmluvy o sprostredkovaní jednoznačne došlo. Právne posúdenie je vecou súdu.

43. Ďalej žalovaný tvrdí, že medzi žalobcom a žalovaným ako jediný dôvod fakturácie bola výhradne zmluva o sprostredkovaní. Žalobca popiera tvrdenia o popisoch na faktúrach, pretože o tom, čo bude žalobca uvádzať do predmetu faktúr, nebola medzi žalobcom a žalovaným nikdy žiadna dohoda. Žalobca sa svojvoľne rozhodoval, aké popisy budú do predmetu faktúr uvádzať.

44. Pokiaľ ide o tvrdenie týkajúce sa roku 2015, tak toto obdobie nie je predmetom žaloby a nie je zrejmé, k čomu tvrdenia žalobcu smerujú.

45. Vo vzťahu k obdobiu roku 2020 žalovaný preukázal, že žalobcovi bolo zaplatené viac, než aký bol jeho skutočný nárok zo zmluvy o sprostredkovaní, a preto je zamietnutie žaloby aj v tomto rozsahu dôvodné a rozsudok je v tejto časti správny.

46. Žalobca sa písomne k vyjadreniu žalovaného nevyjadril.

47. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací podľa ustanovenia § 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) prejednal odvolanie v rozsahu danom ustanovením § 379 CSP, rešpektujúc viazanosť odvolacími dôvodmi podľa ustanovenia § 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania, pretože nepovažoval za potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie (ustanovenie § 381 ods. 1 CSP), pričom dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, preto rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

48. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

49. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

50. Podľa § 383 CSP, odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní.

51. V preskúmvanej veci krajský súd nezistil dôvod k tomu, aby zo strany odvolacieho súdu došlo k zopakovaniu alebo doplneniu dokazovania vykonaného pred súdom prvej inštancie. V danom prípade preto vychádzal zo skutkového zistenia zisteného súdom prvej inštancie. Po preskúmaní veci na základe podaného odvolania žalobcom dospel krajský súd k záveru, že súd prvej inštancie zistil v dostatočnom rozsahu skutkový stav veci potrebný pre rozhodnutie, vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade s ustanovením § 191 ods. 1 CSP a svoje rozhodnutie náležitým spôsobom odôvodnil podľa ustanovenia § 220 ods. 2 CSP. S dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie sa krajský súd stotožňuje a v podrobnostiach na tieto dôvody odkazuje.

52. Predmetom odvolacieho konania je rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorým súd zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal od žalovaného vydania písomnej informácie a podkladov o rozsahu a zozname všetkých žalovaným vystavených faktúr pre spoločnosť LKW Componenten s.r.o. so sídlom Partizánska 916, Bánovce nad Bebravou, vrátane informácií ohľadne fakturovaných súm bez DPH za obdobie od 01.02.2020 do dňa vydania rozhodnutia. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že oznámenie žalovaného o odstúpení od Zmluvy o sprostredkovateľskej činnosti zo dňa 18.03.2020 je potrebné považovať za oznámenie žalovaného, že ukončuje zmluvu o sprostredkovaní so žalobcom v súlade s § 650 Obchodného zákonníka. Z dôvodu, že zmluvný vzťah podľa názoru súdu prvej inštancie bol týmto oznámením ukončený, nepovažoval žalobu žalobcu za dôvodnú, a preto ju zamietol.

53. Podľa § 261 ods. 1 zákona č. 513/1991 Z.z. Obchodného zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „Obchodný zákonník“), táto časť zákona upravuje záväzkové vzťahy medzi podnikateľmi, ak pri ich vzniku je zrejme s prihliadnutím na všetky okolnosti, že sa týkajú ich podnikateľskej činnosti.

54. Podľa § 642 Obchodného zákonníka, zmluvou o sprostredkovaní sa sprostredkovateľ zaväzuje, že bude vyvíjať činnosť smerujúcu k tomu, aby záujemca mal príležitosť uzavrieť určitú zmluvu s treťou osobou, a záujemca sa zaväzuje zaplatiť sprostredkovateľovi odplatu (províziu).

55. Podľa § 644 Obchodného zákonníka, sprostredkovateľovi vzniká nárok na províziu, ak je uzavretá zmluva, ktorá je predmetom sprostredkovania.

56. Podľa § 647 ods. 1 Obchodného zákonníka, sprostredkovateľ má nárok na dojednanú províziu, inak obvyklú za sprostredkovanie obdobných zmlúv v čase uzavretia zmluvy o sprostredkovaní. Sprostredkovateľovi však nevzniká nárok na províziu, ak zmluva s treťou osobou bola uzavretá bez jeho súčinnosti alebo ak v rozpore so zmluvou bol činný ako sprostredkovateľ tiež pre osobu, s ktorou sa uzavrela sprostredkovaná zmluva.

57. Podľa § 650 Obchodného zákonníka, zmluva o sprostredkovaní zaniká, ak zmluva, ktorá je predmetom sprostredkovania, nie je uzavretá v čase určenom v zmluve o sprostredkovaní. Ak nie je tento čas takto určený, môže ktorákoľvek strana zmluvu ukončiť tým, že to oznámi druhej strane.

58. Podľa § 150 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len CSP“) strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu.

59. Podľa § 151 ods. 1 CSP, skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považuje za nesporné.

60. Po preštudovaní obsahu súdneho spisu dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie správne vyhodnotil vykonané dôkazy a vec správne právne posúdil. Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, čoho a z akých dôvodov sa žalobca domáhal uplatneného nároku, z ktorých skutočností a dôkazov vychádzal, vysvetlil právne posúdenie veci a svoje úvahy, ktorými sa súd riadil pri rozhodnutí vo veci. Súd prvej inštancie citoval príslušné zákonné ustanovenia, ktoré na prejednávanej veci aplikoval a riadne uviedol úvahy, na základe ktorých dospel k právnym záverom, na ktorých založil svoje rozhodnutie vo veci.

61. Pokiaľ žalobca v podanom odvolaní namieta, že napadnuté rozhodnutie je potrebné považovať za prekvapivé, teda namieta vadu konania, odvolací súd konštatuje, že vada konania je tá, ktorá sa prejavila v takom nesprávnom procesnom postupe, ktorým súd znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Odvolací súd však námietky žalobcu nepovažuje za dôvodné, nakoľko odvolací súd v postupe súdu prvej inštancie nezistil žiadnu vadu konania, na základe ktorej by došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý súdny proces.

62. Odvolací súd totiž nesúhlasí s názorom žalobcu, že súd nemôže zamietnuť žalobu pre neunesenie dôkazného bremena, ak s tým predtým neoboznami žalobcu a nedá mu priestor na zdokladovanie svojich tvrdení. Odvolací súd v tejto súvislosti konštatuje, že ustanovenie § 150 CSP zakotvuje jednu zo základných procesných povinností strán sporu, a to povinnosť tvrdiť. Schopnosť strany sporu uniesť bremeno tvrdenia spolu s dôkazným bremenom je predpokladom pre úspech v spore. V sporovom konaní je súd limitovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu, pričom sporové konanie sa riadi zásadou formálnej pravdy. Právne posúdenie veci však vždy patrí súdu, ktorý pri tomto právnom posúdení vychádza zo skutkových tvrdení strán sporu, ktoré právne subsumuje pod hmotnoprávnu normu.

63. Odvolací súd zároveň uvádza, že žalobca uviedol svoje skutkové tvrdenia v podanej žalobe, pričom žalovaný už vo vyjadrení k uplatnenej žalobe zo dňa 02.05.2024 namietol, že zmluva o sprostredkovaní zanikla dňa 01.04.2020, teda žalobca, ktorý je v konaní zastúpený advokátom mal možnosť vo vyjadrení v súlade s § 167 ods. 3 CSP uviesť relevantné skutkové tvrdenia a na tieto tvrdenia predložiť, alebo označiť dôkazy. Odvolací súd nesúhlasí s tvrdením žalobcu, že súd nemôže zamietnuť žalobu

pre neunesenie dôkazného bremena, ak s tým predtým neoboznámil žalobcu a nedal mu priestor na zdokladovanie svojich tvrdení, a že takéto zamietnutie žaloby bez predchádzajúcej výzvy má za následok vydanie nepredvídateľného rozhodnutia. Pokiaľ tento názor opiera žalobca o rozhodnutie Krajského súdu Prešov, č.k. 9Co 81/2012, odvolací súd konštatuje, že právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v ich rozhodnutiach nemajú v právnom poriadku Slovenskej republiky charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov v rozhodujúcich obdobných veciach zaväzovali rozhodnúť identicky. Rozdielnosť právnych názorov súdov v skutkovo rovnakých alebo podobných veciach a zjednocovanie judikatúry všeobecných súdov je riešená a upravená zákonom č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Ustálená rozhodovacia prax, ktorú sú sudy povinné pri svojom rozhodovaní rešpektovať v zmysle čl. 2 ods. 2 CSP je vyjadrená predovšetkým v stanoviskách alebo rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR, ktoré sú ako judikáty publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR. Do tohto pojmu možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach Najvyššieho súdu, alebo dokonca aj jednotlivito v doposiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia Najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a vecne na ne nadviazali. S prihliadnutím na čl. 3 CSP do pojmu ustálená rozhodovacia prax treba zahrnúť aj rozhodnutia Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva, prípadne Súdneho dvora Európskej únie. Z uvedeného vyplýva, že žalobcom označené súdne rozhodnutie nie je v danom spore právne záväzné.

64. Ďalšie odvolacie námietky žalobcu smerujú k postupu súdu prvej inštancie, kde podľa názoru žalobcu súd prvej inštancie pri predbežnom právnom posúdení veci výslovne neuviedol, že na odstúpenie od zmluvy žalovaného adresované a doručené žalobcovi bude aplikovať ustanovenie § 650 Obchodného zákonníka. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že samotný žalobca svoj žalobou uplatnený nárok opiera o uzatvorenú zmluvu o sprostredkovaní, pričom pokiaľ je žalobca v spore zastúpený advokátom, žalobcovi muselo byť zrejmé, že súd bude aplikovať v konaní zákonné ustanovenia upravujúce tento typ zmluvy. Keďže žalobca a žalovaný sú podnikateľmi, ide o obchodnoprávny vzťah, na ktorý ako lex specialis sa aplikujú ustanovenia Obchodného zákonníka. Keďže ustanovenie § 650 Obchodného zákonníka výslovne pre zmluvu o sprostredkovaní upravuje zánik zmluvy o sprostredkovaní, právne posúdenie súdom prvej inštancie nemôže byť pre žalobcu z tohto dôvodu prekvapivým, a to aj v kontexte toho, že súd prvej inštancie pri predbežnom posúdení veci v rámci pojednávania dňa 24.03.2025 výslovne uviedol, že platnosť odstúpenia od zmluvy o sprostredkovaní nebude posudzovať ako predbežnú otázku, nakoľko táto nemá význam pre rozhodnutie. Súd prvej inštancie teda pri predbežnom posúdení veci vyslovil svoj právny názor a žalobca mal možnosť na toto právne posúdenie veci reagovať.

65. Samotnú aplikáciu ustanovenia § 650 Obchodného zákonníka zo strany súdu prvej inštancie, ktorý dospel k záveru, že odstúpenie od zmluvy je vlastne oznámením o ukončení uzatvorenej zmluvy o sprostredkovaní zo strany žalovaného, odvolací súd považoval za správnu. Z ustanovenia § 650 Obchodného zákonníka totiž vyplýva, že zmluva o sprostredkovaní zaniká, ak zmluva, ktorá je predmetom sprostredkovania, nie je uzavretá v čase určenom v zmluve o sprostredkovaní. Zároveň toto ustanovenie upravuje, že ak nie je tento čas takto určený, môže ktorákoľvek strana zmluvu ukončiť tým, že to oznámi druhej strane. Zo žalobcom predloženej zmluvy o sprostredkovaní vyplýva, že zmluvné strany si v zmluve čas na uzavretie sprostredkovanej zmluvy nedohli, zmluva bola uzatvorená na dobu neurčitú a zároveň zmluva bola uzatvorená na nie konkrétne sprostredkovanie uzatvorenia zmluvy, ale na „získavanie zákazníkov pre žalovaného“, čím je splnená podmienka, že žalovaný mohol oznámiť žalobcovi, že zmluvu ukončuje. Súd prvej inštancie teda nepochybil, keď žalovaným označené odstúpenie od zmluvy považoval za oznámenie o ukončení zmluvy o sprostredkovaní. V tomto smere nie je potom dôvodná námietka žalobcu, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal v napadnutom rozsudku s vôľou žalovaného, ktorý chcel od zmluvy odstúpiť. Z prejavu vôle žalovaného je zrejmé, že mienil ukončiť zmluvný vzťah so žalobcom, a to z dôvodov podľa žalovaného nekorektného fakturovania províz. Súd prvej inštancie však postupoval správne, pokiaľ neskúmal platnosť odstúpenia od zmluvy tak, ako žiadal žalobca, nakoľko pokiaľ zákonná úprava ustanovenia § 650 Obchodného zákonníka v prípade splnenia podmienok považuje oznámenie o ukončení doručené druhej zmluvnej strane za ukončenie zmluvy o sprostredkovaní, potom by bolo skúmanie platnosti odstúpenia od zmluvy nadbytočné.

66. K námietke žalobcu, že súd prvej inštancie bol povinný v rámci predbežného právneho posúdenia veci výslovne uviesť, že bude aplikovať ustanovenie § 650 Obchodného zákonníka, odvolací súd

uvádza, že zmena predbežného právneho posúdenia súdom prvej inštancie od jeho konečného právneho posúdenia veci nemá za následok zásah do práva na súdnu ochranu, keďže sporovú stranu nediskvalifikuje z možnosti uplatňovať svoje procesné práva priznané Civilným sporovým poriadkom v ďalšom konaní pred odvolacím súdom. Tento právny názor vyplýva z uznesenia Ústavného súdu SR, sp.z. IV. ÚS 374/2022 zo dňa 06. júla 2022. Z uvedeného vyplýva, že pokiaľ súd prvej inštancie výslovne neuviedol pri predbežnom právnom posúdení aplikáciu ustanovenia § 650 Obchodného zákonníka, nejde o vadu konania, následkom ktorej by došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces.

67. Odvolací súd dopĺňa, že pokiaľ súd prvej inštancie v rámci predbežného právneho posúdenia veci podľa § 171 ods. 1 CSP výslovne neuviedol aplikáciu ustanovenia § 650 Obchodného zákonníka, nemôže to znamenať, že by žalobcovi súd odoprel možnosť splniť dôkaznú povinnosť a následne uniesť dôkazné bremeno. Vzhľadom na uvedené odvolací súd nepovažoval za dôvodnú ani túto odvolaciu námietku žalobcu.

68. Pokiaľ žalobca namieta, že v dobe odstúpenia od zmluvy zo strany žalovaného už bola uzatvorená medzi žalovaným a spoločnosťou LKW Componenten s.r.o. zmluva, na základe ktorej žalobca vystavoval mesačne províziu a žalovaný ju platil, a teda nie je v danom prípade možné použiť ustanovenie § 650 Obchodného zákonníka, odvolací súd nesúhlasí ani s touto námietkou žalobcu. Ako už bolo uvedené, v zmluve o sprostredkovaní si strany nedohodli čas, v ktorom má žalobca ako sprostredkovateľ sprostredkovať určitý obchod a zároveň mu táto zmluva umožňovala sprostredkovať aj ďalších zmluvných partnerov pre žalovaného, teda boli splnené zákonné podmienky na aplikáciu tohto zákonného ustanovenia pre ukončenie zmluvy o sprostredkovaní. Odvolací súd zdôrazňuje, že pokiaľ by prijal názor žalobcu, potom by predmetná uzatvorená zmluva o sprostredkovaní zaväzovala žalovaného na platenie provízie aj pre ďalších možných žalobcom sprostredkovaných zmluvných partnerov pre žalovaného. Názor žalobcu by viedol k absurdnej situácii, že žalovaný by musel vstúpiť do zmluvného vzťahu, a to aj proti svojej vôli s ďalšími možnými žalobcom sprostredkovanými obchodnými spoločnosťami. Samotná skutočnosť, že žalobca už pred niekoľkými rokmi sprostredkoval na základe zmluvy zmluvného partnera pre žalovaného, nemôže obmedzovať žalovaného v možnosti ukončiť zmluvný vzťah so žalobcom pre ďalšie žalobcom sprostredkované obchody. V obchodnoprávných vzťahoch totiž platí zásada zmluvnej voľnosti a pokiaľ žalovaný z ním uvedených dôvodov stratil dôveru v žalobcu a nemá záujem v ďalšej spolupráci so žalobcom v oblasti sprostredkovania ďalších možných obchodných partnerov žalovaného zo strany žalobcu, je logické, že žalovaný pristúpil ku krokom smerujúcim k ukončeniu zmluvného vzťahu so žalobcom a skutočnosť, že žalobca sprostredkoval v minulosti obchodného partnera žalovanému, za ktorého žalovaný riadne platil províziu, nemôže obmedziť právo žalovaného postupom podľa § 650 Obchodného zákonníka ukončiť za splnenia zákonných podmienok zmluvný vzťah (tak ako je to v tomto prípade).

69. Žalobca odvolaním napadol aj výrok II. rozsudku o nároku na náhradu trov konania, pričom žiadne odvolacie argumenty neuviedol. Odvolací súd však zistil, že súd prvej inštancie správne postupoval podľa § 255 ods. 1 CSP a úspešnému žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %.

70. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

71. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP tak, že žalovanému, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia podľa ustanovenia § 262 ods. 2 CSP.

72. Rozhodnutie bolo jednohlasne schválené členmi odvolacieho senátu.

Poučenie:

: Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).